

Letnik XI, marec, številka 116

SINE DOMINICO NON POSSUMUS: NE MOREMO ŽIVETI BREZ GOSPODOVEGA DNE, BREZ GOSPODOVE EVHARISTIJE.

Leta 304 v kraju Abitina, blizu Kartagine v današnji Tuniziji, sredi preganjanja kristjanov, ki ga je ukazal cesar Dioklecijan, rimski uradniki zalotijo skupino devetinštiridesetih kristjanov pri nedeljskem obhajanju evharistije in jih zaprejo.

Ohranjen je zapisnik vdora in sledečega zasliševanja. Prokonzul reče duhovniku Saturninu: "Ravnal si zoper odredbe vladarjev in cesarjev, ko si tukaj zbral vse te ljudi." Na tem mestu krščanski pisatelj dostavi, da je bil duhovnikov odgovor sad navdiha Svetega Duha. Takole odgovori: "Brez vsake bojazni smo obhajali, kar pripada Gospodu". Izraz "Kar pripada Gospodu" se v latinščini glasi: dominicus. Te besede zaradi njene pomenske gostote ni lahko prevesti v sodben jezik. Najprej pomeni Gospodov dan, a vsebuje tudi tole: Gospodov zakrament, njegovo vstajenje in njegovo navzočnost v evharističnem dogodku.

A vrnimo se k zapisniku. Prokonzul vztraja s svojimi vprašanji. Duhovnik pa mu odgovori mirno in občudovanja vredno: "To smo storili, ker ne moremo zanemariti in opustiti tega, kar pripada Gospodu". Tu se nedvoumno izraža zavest, da je Gospod na ravni, ki je višja kakor vsa božanstva ali oblasti.

Ta zavest daje duhovniku gotovost (kakor sam zatrjuje) prav v trenutku, ko je povsem očitna popolna negotovost majhne krščanske skupnosti, prepuščene na milost in nemilost jetniških paznikov.

V nekem smislu vzbujajo še večje občudovanje odgovori, ki jih daje Emerit, hišni gospodar, pri katerem so obhajali evharistično slavlje. Na vprašanje, zakaj je v svojem stanovanju dovolil sestanek, ki ga zakon prepoveduje, najprej odgovori, da so udeleženci v resnici njegovi bratje, zato jih ne more postaviti pred vrata. Prokonzul ni zadovoljen in grozi. V drugem odgovoru se pokaže dejanska utemeljenost in obrazložitev vsega: "Ti bi jim moral prepovedati vstop", mu je

ugovarjal prokonzul. "Nisem mogel", je pribil Emerit in nadaljeval: "Quoniam sine dominico non possumus" – ker nikakor ne moremo biti brez Gospodovega dneva, brez Gospodove evharistije".

Volji cesarjev se postavi po robu jasna in odločna krščanska zavest: "Ne moremo". Ta odločnost nadaljuje tisti odgovor: "Ne moremo molčati", ki sta ga izrekla apostola Peter in Janez, ko jima je veliki zbor prepovedal oznanjevanje (Apd 4,20).

"Brez Gospodovega dneva ne moremo živeti". To ni mučna pokorščina cerkvenemu predpisu kot zunanji zapovedi, marveč izraža notranjo dolžnost in hkrati osebno trdno odločenost. Za zavest izraža tisto, kar je postalo nosilno jedro lastnega bivanja in vsega lastnega bitja. Ta zavest izpričuje, da je obhajanje Gospodovega dneva in evharistije postalo tako pomembno, da ga je treba izpolniti tudi v primeru smrtne nevarnosti, v zaupanju na veliko gotovost in notranjo svobodo. Brez evharistije bi bilo življenje brez smisla. Tako razumemo tudi vodilo svetega Ignacija Antiohijskega: "Živimo v skladu s tem, kar obhajamo na Gospodov dan. Temu je v celoti posvečeno tudi naše življenje. Kako bi mogli živeti brez Gospoda?" (iz Pisma Magnezijcem 9,1.2).

dr. Anton Štrukelj

BESEDA ŽIVLJENJA ZA MAREC - ZANESLJIV VODIČ

»Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati, svojih steza me nauči« (Ps 25,4)

Kralja in preroka Davida, avtorja tega psalma, mučita tesnoba in siromaštvo in čuti, da ga ogrožajo sovražniki. Želi najti pot iz bolečega položaja, a izkuša svojo nemoč.

Tedaj dvigne oči k Izraelovemu Bogu, ki od nekdanj varuje svoje ljudstvo, ter kliče k njemu v upanju, da mu bo prišel na pomoč.

Beseda življenja tega meseca posebej poudarja Davidovo prošnjo, da bi spoznal Gospodove poti in steze, ki bi mu bile predvsem v težkih trenutkih luč pri njegovih odločitvah.

»Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati, svojih steza me nauči«

Tudi nam se zgodi, da moramo sprejeti pomembne življenjske odločitve, pri katerih morata sodelovati naša vest in vsa naša oseba. Včasih imamo pred seboj veliko možnih poti in ne vemo, katera je najboljša, drugič se nam zdi, da nimamo nobene ...

Nekaj pristno človeškega je, da iščemo pot, po kateri lahko gremo naprej, in včasih moramo prositi za pomoč ljudi, ki jih imamo za prijatelje.

Krščanska vera nas popelje v prijateljstvo z Bogom: on je Oče, ki nas pozna v globino duše in nas rad spremlja na naši poti.

Vsakega od nas vsak dan vabi, da se svobodno spusti v pustolovščino, pri kateri naj ga kot kompas vodi nesebična ljubezen do Boga in vseh njegovih otrok.

Poti in steze so tudi priložnosti za srečanje z drugimi, ki so na poti, priložnosti za odkrivanje novih ciljev, ki naj jih delimo z drugimi. Kristjan nikoli ni osamljen, ampak

je del ljudstva, ki potuje naproti Božjemu načrtu, načrtu, ki ga ima Bog s človeštvom ter nam ga je razodel Jezus s svojimi besedami in z vsem svojim življenjem: to je vesoljno bratstvo, civilizacija ljubezni.

»Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati, svojih steza me nauči«

In Gospodove poti so drzne, včasih se zdijo na meji naših zmožnosti, kot viseči mostovi med skalnimi stenami.

Te poti so izziv za sebične navade, predsodke, lažno ponižnost in nam odpirajo obzorja dialoga, srečevanja in zavzemanja za skupno dobro. Predvsem pa od nas zahtevajo vedno novo ljubezen, ki temelji na skali Božje zvestobe in Božje ljubezni do nas, ki je sposobna tudi odpuščati. Ta ljubezen je neizogiben pogoj, da lahko gradimo odnose pravičnosti in miru med ljudmi in med narodi.

Tudi preprosto, a pristno dejanje ljubezni lahko razsvetli pot v srce drugih. V Nigeriji so si mladi in odrasli na srečanju pripovedovali o osebnih izkušnjah evangelijske ljubezni in Maja, mala deklica, je povedala: »Ko sem se včeraj igrala, me je neki otrok porinil, da sem padla. Potem mi je rekel: "Oprosti," in sem mu odpustila.«

Te besede so odprle srce moža, ki so mu pripadniki organizacije Boko Haram ubili očeta: »Gledal sem Majo. Če lahko odpusti ona, ki je otrok, to pomeni, da lahko odpustim tudi jaz.«

»Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati, svojih steza me nauči«

Če se hočemo na poti zaupati zanesljivemu vodiču, se spomnimo, da je prav Jezus o sebi rekel: »Jaz sem pot ...« Ko je Chiara Lubich leta 1989 nagovorila mlade, ki so se zbrali v Komposteli v Španiji na svetovnem dnevu mladih, jih je opogumila z besedami:

»Ko je Jezus sam sebe označil za "pot", je hotel reči, da moramo hoditi tako, kakor je hodil on. Lahko bi torej rekli, da se pot, po kateri je hodil Jezus, imenuje ljubezen. Ljubezen, ki jo je Jezus živel in prinesel na zemljo, pa je posebna in enkratna, to je ljubezen, ki gori v Bogu. Toda koga naj ljubimo? Prav gotovo je naša prva dolžnost, da ljubimo Boga, nato, da ljubimo vsakega bližnjega.

Od jutra do večera morajo biti vsi naši stiki prežeti s to ljubeznijo. Doma, na univerzi, v službi, na športnem igrišču, na počitnicah, v cerkvi, na ulici, vsepovsod moramo odkrivati različne priložnosti, da ljubimo druge kakor sami sebe, ko v bratih gledamo Jezusa in nikogar ne zapostavljamo, pač pa mi prvi ljubimo vse. To pomeni, da tako globoko, kot je le mogoče, vstopimo v dušo drugega, da zares razumemo njegove težave, njegove zahteve, njegove bolečine, pa tudi njegove radosti, tako globoko, da bi vse delili z njim. To nekako pomeni, da postanemo drugi. Tako kot je Jezus, ki je Bog, iz ljubezni postal človek, kot smo mi. Bližnji tako čuti razumevanje in olajšanje, saj nekdo z njim nosi njegova bremena, skrbi in z njim deli mala zadovoljstva.

“Živeti drugega, “živeti druge”, to je velik ideal, to je največ, kar lahko naredimo.«
Letizia Magri

Če bi radi živeli polno, se moramo naučiti izkoriščati stvari in imeti radi ljudi, ne pa imeti radi stvari in izkoriščati ljudi. (John Powell)

IZ PISEM SV. JANEZA BOSKA, DUHOVNIKA O VZGOJI

Sv. Janez Bosko (1815-1888), ustanovitelj salezijancev in soustanovitelj Hčera Marije Pomočnice za vzgojo mladine, pisec številnih pisem in poljudnih spisov.

Moje najljubše prizadevanje in delo

Če hočemo zares dobro svojim gojencem in jih naučiti, da bodo spolnjevali svoje dolžnosti, nikoli ne pozabimo, da moramo biti kakor starši tej naši dragi mladini. Zanj sem najraje delal, se zanj prizadeval, njej sem posvetil svoje duhovniško poslanstvo in vso našo salezijansko družbo.

Kolikokrat sem se moral prepričati, moji dragi sinovi, o tej veliki resnici v svojem dolgem delovanju! Gotovo se je lažje razburjati kakor potrpeti, groziti otroku kakor ga prepričati. Dejal bi celo, da je lažje za našo nepotrpežljivost in prevzetnost kaznovati tiste, ki se upirajo, kakor pa jih poboljšati s tem, da jih vztrajno in dobrohotno prenašamo.

Ljubezen, kot vam jo priporočam, je tista, ki jo je imel sveti Pavel do svojih vernikov, komaj spreobrnjenih h Gospodovi veri. Ta ljubezen ga je pogosto spravljala v žalost in ga silila k prepričevanju, kadar jih je videl, da so manj ubogljivi in se ne ozirajo na njegovo prizadevanje.

Nikoli ne dopustite vtisa, da ste kaj ukrenili v razburjenosti. Zelo težko je pri kaznovanju ohraniti tisto mirnost, ki ne daje vtisa, da ravnamo zaradi obrambe oblasti ali zaradi razdraženosti.

Tiste, nad katerimi moramo izvajati kakšno oblast, imejmo vedno za svoje sinove. Dajmo se jim tako rekoč v službo, kakor Jezus, ki je prišel, da bi ubogal, ne pa ukazoval. Sramujmo se, če bi kdaj dali vtis, da hočemo gospodovati. Ne gospodujmo jim, ampak jim služimo z največjim veseljem.

Tako je delal Jezus s svojimi apostoli. Prenašal je njihovo nevednost, neotesanost in malovernost. Z grešniki pa je ravnal s tako domačnostjo in ljubeznivostjo, da so se nekateri čudili, drugi pa skoraj pohujšali, spet drugim pa je vzbujal sveto upanje na božje odpuščanje. Zato nam je rekel, naj se učimo od njega krotkosti in srčne ponižnosti.

Ker so torej naši sinovi, se nikar ne jezimo, kadar je treba odpravljati njihove napake, ali se vsaj obvladajmo, da bodo opazili, kako smo zatrli jezo v sebi.

V duši ne sme biti razburjenja, v očeh ne zaničevanja, in ne sramotilne besede na jeziku. Za sedanji trenutek naj v nas prevlada sočutje, za prihodnost pa upanje. Tako boste resnični očetje in boste zares uspeli poboljšati svoje sinove.

V določenih težkih trenutkih bolj pomaga, če se priporočimo Bogu, se pred njim

ponižamo, kakor pa izbruhnemo v poplavo besed, ki z ene strani povzročajo samo zlo v tistem, ki jih sliši, z druge strani pa nikakršne koristi v tistem, ki jih zasluži.

Včasih ne boš nikoli spoznal prave vrednosti trenutka, dokler ta ne postane spomin.

»Vedno pogostejše sem priča, da si matere želijo biti hčeram najboljše prijateljice, zaupnice. In temu primerno se tudi obnašajo. To je nemogoče. Dokler otrok ne dozori, mu ne moreš biti prijatelj. Jaz sem svoji hčeri šele danes prijateljica, ko ima svoje otroke. Dokler ni imela teh temeljev, na katerih je zgradila podobne vrednote, kot smo ji jih položili v zibelko, a jih je odrivala med iskanjem lastnih stranpoti, nisva mogli biti prijateljici. Starši moramo otroke usmerjati, jim pomagati iti proti življenjskemu cilju po neki normalni poti. Ne moremo jim dati svobode odločanja, ko se šele učijo. V mladosti nimajo vsega znanja in izkušenj. Postaviti jim moramo meje, jih učiti, imeti nad njimi kontrolo. In predvsem jim biti za zgled.« (Milena Miklavčič v intervjuju z Anjo Intihar)

DARILO ŽUPNIJE ZA MATERINSKI DAN

Ob sklepu Tedna družine, na predvečer materinskega dne, smo povabili v goste dramsko skupino Neptun iz Polhovega Gradca, ki bo uprizorila resno komedijo o tem, kako se družina sooča z očetovo demenco. Napisal jo je dr. Janez Koprivec, ki bo nastopil v glavni vlogi.

Igra ni problematična za nikogar, za najmlajše bo pa verjetno težje razumljiva, zato jih zaupajte domačemu varstvu.

Dobrodošli torej, posebej mame v družbi očetov, v dvorani Kulturnega doma v **soboto, 24. 3., ob 19. uri**. Vstop je prost, ljubiteljski igralci bodo veseli prostovoljnih prispevkov.

O sami igri piše v programskem listu:

»Resna komedija **Kifeljci** teče v stanovanju prestolnice. Prvo dejanje danes, drugo in tretje pa pol leta za tem.

Življenje meščanske družine z izpraznjenim gnezdrom in ovdovalim starim očetom se je približevalo ravnotežju. Znal bi postati nevarno enolično, če ne bi skozi priprta vrata vstopala nova preizkušnja.

Ene oplazi po levi, druge po desni, tretje na počez. Vse teče precej podrejeno temu, kako blizu središča vrtenja je posameznik. Lahko je modro razpravljati o podiranju domov tisoče kilometrov stran, nekoliko težje postane, če je to dom znanca, precej drugače, če se ruši naša streha, naš temelj.

Kako v čustveno napetem trenutku z racionalnimi ovirami ohraniti mir, ki je potreben za moder odziv, je veliko vprašanje. Eni zmorejo tudi takrat, pri drugih življenje zahteva ogromen napor za majhen učinek. Tretji tega ne zmorejo in se obrnejo stran. Za vsakega pa je preizkušnja priložnost, da se vpraša, kaj zares velja in za kaj vse se to le zdi.

Zgodba Kifeljci je naša. Lahko bo kdaj, ali pa je že, tvoja. Le da takrat ne bo priložnosti izbiranja vlog. To pa je privilegij igralcev.«

Mogoče nam ne bo uspelo pripraviti prihodnosti za svoje otroke, lahko pa pripravimo svoje otroke na prihodnost. (Franklin D. Roosevelt)

PRVO VSESLOVENSKO SREČANJE MOŽ

Medškofijski odbor za družino skupaj s skupinami *Možje sv. Jožefa* in združenjem *Mednarodni možje sv. Jožefa* pripravlja **prvo vseslovensko srečanje očetov, mož in sinov** z naslovom: *»Tukaj sem, pošlji mene!«* Srečanje bo **v soboto, 14. aprila 2018**, pri **sv. Jožefu v Ljubljani**. Ob 9.30 se bo začelo s sveto mašo, ki jo bo vodil nadškof metropolit Stanislav Zore, sledilo bo predavanje, delo po skupinah, skupno kosilo in pričevanja. Sklep bo ob 16.30.

Na srečanje so lepo vabljeni vsi možje: škofje, duhovniki, redovniki in laiki, tako poročeni kot neporočeni. Za več informacij in za prijavo na dogodek obiščite spletno stran: moskaduhovnost.si.

Papež Frančišek med homilijo v Domu Marije in Marte, v petek, 26. januarja letos *»Vera se prenaša s pričevanjem, ki daje moč besedi. 'Kako se ljubijo!' so ljudje govorilo o prvih učencih in jih ravno po tem prepoznavali kot kristjane. »Danes v neki župniji nekdo gre, sliši, kaj pravi ta o tistem in tistem in tistem ... In namesto, da bi rekel, kako se ljubijo, bi raje rekel: 'Kako se odirajo!' Jezik je nož, ki odira drugega!«* je dejal papež Frančišek. *»In kako lahko ti posreduješ vero z zrakom, ki je tako pokvarjen s čenčami, z obrekovanjem? Ne. Pričevanje. 'Glej, ta nikoli ne govori slabo o drugem, ta opravlja to delo ljubezni, ta gre obiskat bolnega, zakaj to počne?' Radovednost. Zakaj ta oseba tako živi? S pričevanjem se rodi vprašanje 'Zakaj' in tako se posreduje vera: zakaj ima vero, zakaj hodi po Jezusovih sledih?«* Papež je izpostavil, da kontra-pričevanje ali slabo pričevanje povzroča veliko slabega, jemlje vero, oslabi ljudi.«

MLADOST, VESELJE IN POGUM V DEŽELI SNEŽNEGA TIGRA

V daljni Koreji, na Polotoku jutranje tišine, kjer je bila pred olimpijado sprejeta 'čudežna' odločitev o udeležbi tudi severnokorejskih športnikov, tam v daljnem PyoengChangu, se je med 9. in 25. februarjem 2018 razpletala vročica, ali bolj mrzlica, 23. zimskih olimpijskih iger. Uresničil se je obet gostiteljev, ki so vse od vložene kandidature 2009, dokončno potrjene šele leta 2011, želeli, da bi bile to igre miru in povezovanja. Seveda se takrat ni vedelo, kakšne bodo razmere v tem delu sveta leta 2018, še zlasti po nikoli podpisanem mirovnem sporazumu med Severno in Južno Korejo. Kdo pa ve, kakšne bodo svetovne razmere leta 2022, ko bo zimsko olimpijado gostil kitajski Peking? Je kdo napovedal, da bodo poletne olimpijske igre, ki so se tudi odvile v Koreji, v Seulu 1988, za Slovenijo zadnje pod skupno državo Jugoslavijo?

Med več kot 3000 športniki in športnicami iz 95 držav z vseh celin, je bilo letos tudi 71 Slovencev, ki so zastopali našo državo v devetih športnih panogah. Med *junaki ledú in snega* pa Poljanci Lenart Oblak, Ema Klinec in Nika Križnar.

Da *Poljanska dolina diha s športniki*, so nas opozorili tudi transparenti v Poljanah, Delnicah in še kje, saj so tu doma kar trije olimpijci: prav v naši občini, prav v naši krajevni skupnosti, prav v naši župniji. Ob morda še kakšnem 'nevidnem' olimpijcu iz Poljanske doline (trenerju, serviserju, fizioterapevtu...), verjetno v Evropi ni podobnega kraja!

Zagotovo je lepo biti del olimpijske družine, a kdor misli, da gre za turistični izlet in oglede znamenitosti v neznani deželi, se precej moti. Poleg večletnih treningov, odrekanj in prilagajanj marsičemu, tudi prehrani, življenje vrhunskega športnika pomeni delo in garanje od zgodnjega jutra do poznega večera, v vseh vremenskih razmerah, skozi dneve in leta, ne glede na trenutno počutje. Takrat nastajajo te čudovite in odmevne zgodbe športnikov, ki jih 'navadni' ljudje pač ne vidimo s svojega kavča. Na startu in tekmi so športniki sami s svojimi mislimi, osredotočeni na dogajanje; izpostavljeni pa hudemu mrazu, vetru ali kakšni bolečini. Ko se začne bitka s časom, hitrostjo, vetrom, doskokom, z vzponi in spusti, zadetki... in Bog ne daj s padci, jih pospremi le želja njihovih trenerjev naj Fortuna (Sreča) s spletom okoliščin dobro sodeluje.

Ponosni smo na naše Poljance, ki uresničujejo svoje sanje: na olimpijki Niko in Emo ter olimpijca Lenarta! Naš poklon mladim športnikom, ki nas s pogumnimi nastopi in rezultati navdušujejo. Navijajmo zanje, kot smo do sedaj, podpirajmo jih ob dobrih rezultatih ali težkih trenutkih. Lahko tudi kot sponzorji, sicer pa z dobro mislijo in molitvijo.

Korejci so ljudje z neko posebno milino, čustvenostjo, gostoljubjem, ponosom, je v tedniku Družina 11.2.2018, zapisal ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik, in da se tudi v Koreji ogromno moli! *Ob olimpijskih igrah lahko zato upravičeno rečemo, da Bog uporablja šport kot pot, ki povezuje in združuje.*

Tudi zaradi molitve, upajmo, bodo prav te igre v Južni Koreji pomagale razgraditi napetosti v skupnem korejskem prostoru, morda še kje. Da bi le zmagala '*papeževa taktika*': preudarnost, potrpežljivost, modrost in iskrena ponižnost. Upajmo in molimo za mir, da atomske konice, ki bi lahko nekajkrat uničile svet, ne bodo nikjer nikoli izstreljene!

Majda Debeljak

13. RADIJSKI MISIJON NA RADIU OGNJIŠČE - POŠLJI SVETEGA DUHA NA NAS

Radijski misijon bo od **18. do 24. marca 2018**. Letos smo prosili za vodenje misijona več duhovnikov. Sodelovali bodo: dr. Alek Zwitter, p. Vili Lovše, p. Branko Cestnik, br. Jože Smukavec, Robert Friškovec, msgr. Miro Šlibar in p. Marjan Čuden.

Začetek bo v nedeljo ob 11. uri s sveto mašo, ki jo bo daroval Alek Zwitter v cerkvi na Žalah. Vsak dan bo osrednji nagovor ob 17. uri in večerni pogovor z gosti ob 20.

uri. Od ponedeljka do petka bodo ob 8. uri Svetovalnice na misijonsko temo dneva. V soboto ob 9. uri bo sklepna sveta maša, ki jo bo daroval p. Marjan Čuden v cerkvi na Tromostovju.

Ponovitev misijonskega govora bo vsak večer med 22. in 24. uro. Posnetki bodo na voljo tudi v radijskem arhivu na spletni strani Radia Ognjišče. V času misijona bo od ponedeljka do petka sveta maša ob 19.00. Petek, 23. marca, je načrtovan kot SPOVEDNI DAN. V dekaniji Škofja Loka bo priložnost za spoved od jutra do večera (brez opoldanskega odmora).

Na radiu Ognjišče smo prepričani, da bo čas med 18. 3. in 24. 3. milostni čas za vso Slovenijo. Lepo vas prosimo, da se pridružite misijonu in vernike povabite k poslušanju in sodelovanju. Morda v oznanila napišete tudi potek misijona, da ga bodo lažje spremljali in morda dodate tudi molitev.

Iskrena hvala v imenu misijonarjev in vseh sodelavcev radia.

Tadej Sadar, odgovorni urednik Radia Ognjišče

	Misijonar	Tematika misijonskega dne
Pon, 19. 3.	dr. Vili Lovše	Moški in duhovnost
Tor, 20. 3.	p. Branko Cestnik	Kristjani v družbi
Sre, 21. 3	Robert Friškovec	Vsakomur se lahko zalomi
Čet, 22. 3.	br. Jože Smukavec	Priprava na spokorno bogoslužje
Pet, 23. 3.	msgr. Miro Šlibar	Bolniki so del telesa Cerkve
Sob, 24. 3.	p. Marjan Čuden	Materinstvo in duhovnost

Molitev za uspeh misijona:

Prosim te, Oče, pošlji Svetega Duha na nas, da bomo združeni s Kristusom, združeni drug z drugim molili, delali in živeli za bližnjega ter skupaj postajali Kristusova Cerkev. Amen.

NAPOVEDNIK

Večerne svete maše bodo v marcu do Cvetne nedelje zvečer ob 18. uri. Ko bomo prešli v noči s sobote (24.3.) na nedeljo (25.3) na poletni čas, bodo svete maše, obredi velikega četrтка in velikega petka zvečer ob 19. uri. Velikonočna vigilijska se bo začela v nedeljo ob 5. uri zjutraj. Vstajenjska slovesna maša s procesijo bo ob 10. uri.

Bolnike in ostarele bom obiskoval v tednu pred Veliko nočjo - v ponedeljek, 26. marca, ves dan. Za veliko noč je priložnost, da me povabite tudi k takim, ki so se jim leta namnožila, pa že dolgo časa niso bili v cerkvi. Dovolj bo, da poveste, da imate pri hiši starejšega ali bolnega človeka. Ostalo bom z Božjo pomočjo opravil sam.

Dobri Bog, razsvetljuje nas, da bomo starejšim, bolnim in umirajočim preskrbeli prejem zakramentov – spovedi, maziljenja in obhajila, ki jih bodo utrdili v

krščanski veri, zaupanju v Božje varstvo, sprejemanju in darovanju trpljenja za odrešenje vseh ljudi!

Glasilo Pod Martinovim plaščem izdaja Župnija Poljane nad Škofjo Loko; zanj Jože Stržaj, župnik; tel.: 518 50 00, mobitel 041 773 746; e-mail: zupnija.poljane@rkc.si. Oblikovanje Izidor Jesenko

